

РЕШЕНИЕ

№ 10694

гр. София, 18.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Анастасия Хитова

Ася Тодорова

при участието на секретаря Иванка Александрова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **12550** по описа за **2025** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 14, ал. 3, изр.5-то от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи /ЗСПЗЗ/.

Образувано е по касационна жалба от А. М. К., Ц. М. С. и Р. М. С., всички чрез адв. Ш., срещу Решение № 18226/10.10.2025 г. по гр. д. № 35495/2025 г. по описа на Софийския районен съд / СРС/. В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост - касационни основания по смисъла на чл. 209, т. 3 АПК. Иска се отмяната на оспореното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде отменен отказ на кмета на район „В.“, Столична община, обективиран в Писмо изх. № РВТ25-ГР94-2135-/1//11.06.2025 г. Претендират се разноси за две съдебни инстанции.

В ОСЗ жалбоподателките не се явяват, представляват се от адв. Ш., която поддържа жалбата и искането за разноси. Представени са писмени бележки.

Ответникът- кметът на район „В.“, Столична община, в писмен отговор чрез юрк. Г. оспорва жалбата. Претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение.

В ОСЗ ответникът се представлява от юрк. Г., който поддържа оспорването на касационната жалба и искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура, дава заключение, че оспореното решение е валидно, допустимо и правилно.

Административен съд София град, XII касационен състав като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания и служебно на основание чл. 218, ал. 2 АПК провери изцяло валидността, допустимостта и съответствието на оспореното решение с материалния закон, намира за установено следното:

С молба от 02.06.2025 г. от А. М. К., Ц. М. С. и Р. М. С. в качеството на заинтересовани собственици на имот № 18 в местността „Породин“, [жк], район „В.“, представляваща територия по § 4 ПЗР ППЗСПЗЗ, са поискали от кмета на район „В.“, Столична община да бъде назначена адв. Г. Ш. като техен представител в състава на комисията по § 62, ал. 1 ПЗР ППЗСПЗЗ.

С Писмо изх. № РВТ25-ГР94-2135-/1//11.06.2025 г. на кмета на район „В.“, Столична община е указано, че адв. Г. Ш. ще бъде уведомена предварително за присъствие на заседание на комисията по § 62, ал. 1 ПЗР ППЗСПЗЗ за разглеждане и даване на становища по преписки на граждани с предоставено право на ползване по реда на § 4 ПЗР ЗСПЗЗ върху земеделски земи, които попадат в обхвата на бивш имот пл. № 18 от приетия аерофотоплан, изгитвен въз основа на аерофотоснимка от 1959 г., к.л. 734, 717, на м. „Породин“.

С оспореното решение на СРС е отхвърлена като неоснователна жалбата на А. М. К., Ц. М. С. и Р. М. С. срещу мълчалив отказ на кмета на район „В.“, Столична община, обективиран в Писмо изх. № РВТ25-ГР94-2135-/1//11.06.2025 г.

Административен съд София град, XII касационен състав намира, че като се е произнесъл по съществуващото на спора, СРС е постановил недопустимо съдебно решение. Същото следва да бъде обезсилено, независимо от липсата на искане за това, тъй като за допустимостта на съдебното решение касационната инстанция следи служебно- чл. 218, ал. 2 АПК. Съображенията за това са следните:

На първо място е необходимо да се посочи, че мълчаливият отказ представлява непроизнасяне на административен орган в законоустановен срок, поради което не може да бъде обективиран в писмена форма. Предметът на производството се определя от жалбоподателките и видно от съдържанието на жалбата им, СРС е бил сезиран с оспорване срещу отказ на кмета на район „В.“, Столична община, обективиран в Писмо изх. № РВТ25-ГР94-2135-/1//11.06.2025 г. Настоящата касационна инстанция счита, че това писмо има уведомителен характер и не представлява индивидуален административен акт. Съгласно § 61, чл. 1 ПЗР ППЗСПЗЗ, ползвателите, които имат права по § 4а и 4б от преходните и заключителните разпоредби на ЗСПЗЗ, но не са ги заявили, подават заявление до кмета на общината по местонахождението на имота, а за градовете с районни деления - до кметовете на районите, в срок до 31 януари 1998 г. Според § 62, ал. 1 ПЗР ППЗСПЗЗ комисия, назначена от кмета на общината, в състав: главният архитект и главният юрисконсулт на общината, председателят на поземлената комисия и по възможност един представител на заинтересуваните собственици и ползватели, разглежда постъпилите заявления по § 61 в едномесечен срок считано от 31 януари 1998 г. Отказ - изричен или мълчалив, за издаване на индивидуален административен акт е налице тогава, когато при настъпването на посочени в хипотезата на правна норма факти, административният орган е длъжен да се произнесе с акт с определено от нормата съдържание. Не се установява нормативен акт, който да задължава адм. орган да включи в комисията по § 62, ал. 1 ПЗР ППЗСПЗЗ представител на заинтересуваните собственици. Разпоредбата предоставя възможност за преценка на кмета на общината, респ. на кмета на района, дали да включи такъв представител в състава на комисията. Преценката се извършва по целесъобразност, като по арг. от чл. 146 АПК целесъобразността не подлежи на съдебен контрол. Компетентността на комисията ще бъде проверена при обжалване на вече издадена заповед по § 62, ал. 3 ПЗР ППЗСПЗЗ, с която се отказва или признава правото на ползвателите да придобият собствеността на земите, по арг.

на чл. 168, ал. 1 АПК вр. чл. 146, т. 1 АПК.

От изложеното следва, че първоинстанционният съд се е произнесъл по недопустима жалба на осн. чл. 159, т. 1 АПК и е постановил недопустимо решение, което следва да бъде обезсилено по реда на чл. 221, ал. 3 АПК, а производството по делото да бъде прекратено.

С оглед изхода на спора се явяват основателни претенциите за присъждане на разноски, заявени от ответника за двете съдебни инстанции, поради което касаторките следва да бъдат осъдени да заплатят разноски в полза на Столична община - 102,26 евро юрк. възнаграждение, определено по реда на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, за производството пред първоинстанционния съд и 102,26 евро юрк. възнаграждение, определено по реда на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, за касационната инстанция.

Мотивиран от горното, Административен съд София град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА Решение № 18226/10.10.2025 г. по гр. д. № 35495/2025 г. по описа на Софийския районен съд и

ПРЕКРАТЯВА производството по гр. д. № 35495/2025 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА А. М. К., Ц. М. С. и Р. М. С. да заплатят на Столична община сумата от 102,26 евро разноски за производството пред първоинстанционния съд.

ОСЪЖДА А. М. К., Ц. М. С. и Р. М. С. да заплатят на Столична община сумата от 102,26 евро разноски за производството пред касационната инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.